Ο σημερινός κόσμος. Το μέγα φρενοκομείο (Φώτης Κόντογλου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 15 Σεπτεμβρίου, 2009

Να δούμε ακόμα που θα φτάξουμε!
Δεν αφήσαμε βρωμιά, δεν αφήσαμε σιχαμένη πράξη, που να μην την κάνουμε, δεν αφήσαμε πονηρό διαλογισμό που να μην τον πούμε ή να μην τον γράψουμε με τη μεγαλύτερη αδιαντροπιά. Ξεχαλινωθήκαμε πια ολότελα. Γινήκαμε ένα τρελλό κοπάδι, που μας σαλαγά ο διάβολος με μια βουκέντρα, κι εμείς τρέχουμε λαχανιασμένοι. Η ελευθερία που δώσαμε στον εαυτό μας, με τη διαστρεμμένη γνώμη μας, γίνηκε τυραννία και μας κάνει ό,τι θέλει. Μεταμορφώθηκε σε μια μάγισσα Κίρκη, και μας μεταμόρφωσε κι εμάς σε χοίρους, και γρούζουμε ευτυχισμένοι, τσαλαβουτώντας μέσα στις κοπριές και στις σάπιες ακαθαρσίες. Καταντήσαμε ακόμα να τρώμε τις δικές μας τις ακαθαρσίες και τα εμπυασμένα κρέατά μας. Ποτέ ο άνθρωπος δεν είχε φτάξει ούτε στη μισή αναισθησία και σιχαμένη παραμόρφωση, απ' όσο έφταξε σήμερα.

Και με τα λόγια και με την πράξη καλλιεργούμε αυτό το καταραμένο χωράφι που ανοίξαμε μέσα μας και που φυτρώνει βρωμόχορτα και βρωμομανιτάρια. Μη νομίσει κανένας πως με τα λόγια δεν έρχεται η διαστροφή της ψυχής! Ίσια - ίσια, με τα λόγια βρωμίζεται κανένας περισσότερο απ' όσο βρωμίζεται κι από την ίδια τη βρώμικη πράξη. Οι μανάδες μας κάνανε τα συζυγικά χρέη τους, ακολουθώντας με φυσικόν τρόπο τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει ο άνθρωπος σε τούτον τον κόσμο, για να γεννηθούν κι άλλοι, καινούριοι άνθρωποι. Ωστόσο, **ποτέ δεν έβγαινε από το στόμα τους άπρεπος λόγος, λόγος αδιάντροπος. Και δεν γινότανε αυτό από υποκρισία, αλλά από το αίσθημα της φρονιμάδας και της σεμνότητας.** Η μητέρα της Παναγίας, του Προδρόμου και των αγίων, που ήτανε αγιασμένες από την κούνια, πώς ήτανε δυνατό να ξεστομίσουνε ποτέ αισχρολογίες; Αυτή είναι, ω σημερινοί αδιάντροποι κι αδιάντροπες, η εμορφιά κι η υψηλή μεγαλοπρέπεια της ψυχής, που τη χάσατε, αλλοίμονο! και γινήκατε σαν και κείνα τα αναίσθητα σκυλιά που γλείφουνε τον πισινό τους μπροστά στον κόσμο.

Λοιπόν, επί τόσες χιλιάδες χρόνια δεν μπορέσανε οι άνθρωποι που ζήσανε πριν από εμάς, να ανακαλύψουνε αυτά τα σπουδαία μυστικά που ανακαλύψατε εσείς, δηλαδή να μην ντρέπεσαι να λες αισχρολογίες, μάλιστα να το κάνεις σκοπό της ζωής σου, και να επιδείχνεις, φανερά και χωρίς ντροπή, κάποια πράγματα που ο άνθρωπος τα είχε σφραγισμένα με μια μυστική σφραγίδα, οπού έγραφε απάνω πως «ο άνθρωπος δεν είναι κτήνος».

Το να γυρίσει ο άνθρωπος στο κτήνος, είναι το πιο εύκολο πράγμα. Κατρακυλά γλήγορα σ' αυτό, επειδή κατά κει είναι ο κατήφορος, και κατά δω ο ανήφορος. Ο άνθρωπος ανηφόρισε επί χιλιάδες χρόνια για ν' ανέβει εκεί που βρίσκεται, με αγώνα, με βάσανα, με ιδρώτες. Η αλήθεια είναι πως κάθε τόσο κατρακυλούσε κατά πίσω, κατά το ζώο, αλλά το κατρακύλισμά του ήτανε προσωρινό και περιορισμένο, και γι' αυτό το κατρακύλισμα έλεγεν ο Δαυίδ: «*Ανθρωπος εν τιμή ων ου συνήκεν. Κατελογίσθη τοις κτήνεσι τοις αλόγοις και ωμοιώθη αυτοίς*». Σήμερα όμως το κατρακύλισμα είναι θανατερό, γιατί δεν κατρακυλίσαμε κατά τον βούρκο επειδή γλιστρήσαμε, κρατώντας το πρόσωπο γυρισμένο προς τ' απάνω, αλλά πήραμε **θελληματικά** μας τον κατήφορο, και τρέχουμε σαν τρελλοί, για να προφτάξουμε να βουλιάξουμε μέσα στον βόθρο.

Η αμαρτία πάντα τραβούσε τον άνθρωπο, αλλά, λίγο ως πολύ, αντιστεκόταν ο άνθρωπος στα πονηρά χάδια της, γιατί ο απομέσα άνθρωπος δεν έστρεγε στην αμαρτία, που αφήνει πάντα ένα πικρό κατακάθι στο ποτήρι που κερνιέται. Τώρα όμως η ανθρωπότητα έπαθε πώρωση και δεν καταλαβαίνει τι κάνει. Χοντροπέτσιασε, σαν τον λεπρό που το πετσί του είναι πεθαμένο, και δεν νοιώθει πια τίποτα.
Αφορμή για τέτοιες σκέψεις δίνεται σε όποιον έχει ακόμα μέσα του κάποια ανθρωπιά, κάθε μέρα. Τί λέγω; Κάθε ώρα, κάθε στιγμή, βλέποντας, ακούγοντας και διαβάζοντας χίλιες δυο φριχτές ασκήμιες που γίνουνται στον κόσμο, προπάντων στα λεγόμενα «εξευγενισμένα έθνη», και που διαφημίζουνται σαν να είναι κάποια κατορθώματα πιο μεγάλα από όσα έκανε ο Μεγαλέξαντρος, ο Κολόμπος ή κανένας άλλος στα περασμένα, η κάποια έργα πιο σπουδαία από του Φειδία, του Πραξιτέλη, του Ανθεμίου, και των άλλων που σταθήκανε φημισμένοι τεχνίτες.

Σήμερα μου έστειλε κάποιος μια εφημερίδα για να διαβάσω: «Το χορόδραμα του προπατορικού αμαρτήματος μέσα σε μια εκκλησία του Λονδίνου». Μ' όλο που είμαι έτοιμος να ακούσω στον καιρό μας και τις πιο ξωφρενικές ατιμίες και ανοησίες να γίνουνται στ' όνομα της «Τέχνης», η αλήθεια είναι πως ανατρίχιασα από το καινούριο φρούτο «της πολιτισμένης και ελεύθερης εποχής μας», δηλαδή του «Παγκόσμιου Φρενοκομείου». «Η παράσταση, γράφει η εφημερίδα, εδόθη στην εκκλησία του αγίου Φιλίππου στο Λονδίνο και εσημείωσε επιτυχία». Μπορούν οι βρωμόμυγες να μην τρέξουν στο ψοφήμι; Πώς να μη σημειώσει επιτυχία το χορόδραμα, αφού είμαστε όλοι άρρωστοι, υστερικοί, δηλητηριασμένοι από το φαρμάκι που μας ποτίζουνε λίγο - λίγο από πολλά χρόνια; Πρώτα - πρώτα έχουμε μεγάλη μανία σήμερα για τα θεάματα, όπως τον καιρό των Ρωμαίων, που φώναζε ο όχλος: «θέλουμε ψωμί και θεάματα!». «Panem et circenses!». Αυτή η μανία ολοένα, και μεγαλώνει, κι έχουμε καταντήσει πλάσματα υστερικά, παλαβά, που σκοτωνόμαστε για να δούμε έναν «αστέρα» του κινηματογράφου και να πάρουμε από αυτόν ένα «αυτόγραφο», δηλαδή ένα παλιόχαρτο που θα πεταχτεί κάποια μέρα στα σκουπίδια.
Παρακάτω γράφει η εφημερίδα: «Οι Αγγλοι κριτικοί ήταν ενθουσιασμένοι». Βλέπεις πόσο σοβαρό είναι το πράγμα; Ενθουσιάσθηκε κι η γρηά - Κριτική! Ξύλο που

θέλουμε!
Αλλά το περισσότερο ξύλο πρέπει να πέσει στη ράχη του αγίου επισκόπου Ριχάρδου Αγκαρ, που έδωσε την άδεια για το θεάρεστο αυτό έργο, και μάλιστα «έχει διαρρυθμίσει τον χώρο κατάλληλα για να δίδωνται παραστάσεις στην εκκλησία»! Χριστέ μου, πάρε πάλι το κουρμπάτσι και κάνε μελανόν αυτόν τον άξιο υπηρέτη σου, που ρεζίλεψε τη θρησκεία σου όσο κανένας άθεος! Πάντα από τους παπάδες χάλασε η θρησκεία, αλλά τουλάχιστον σε άλλους καιρούς, είχανε ένα χαλινάρι. Τούτος είναι αδιάντροπος, γιατί είναι σημερινός μαθητής του διαβόλου, που σκέπασε με τα φτερά του την οικουμένη.
Και είδες; Πάλι η «Τέχνη» τα σκέπασε: Ο όσιος πατήρ Ρίτσαρντ είπε ότι «το μπαλλέτο είναι πολύ σοβαρό και ότι εξυπηρετεί το πνεύμα της Τέχνης». Με την τέχνη κρύβουμε τις μπομπές μας. **Η τέχνη κατάντησε πορνολογία για παραδολογία**. Σαν τεχνίτης που είμαι, ντρέπουμαι. Τέτοιον παπά ή επίσκοπο νάχεις να σε διδάχνει, τί ανάγκη έχεις;

Σήμερα καταγίνουνται όλοι με το «σεξ». Μα δεν υπάρχει, τέλος πάντων, τίποτ' άλλο απ’ αυτό το «σεξ», απ' αυτή τη γενετήσια ορμή; Οι γεροί άνθρωποι που ζήσανε σε άλλα χρόνια, εκείνοι οι δράκοι που ήτανε γεμάτοι ζωή, δεν είχανε «σεξ», και έχουμε εμείς τα ψοφήμια, και πρώτες απ’ όλους οι ξανθόψειρες με το κρύο αίμα, που λυσσάξανε στη Σουηδία, στην Αγγλία, και σε όλα τα παγωμένα μέρη της σφαίρας;

Μ' όλο που κάνουνε τον χαρούμενο οι σκλάβοι της αμαρτίας, στο βάθος είναι δυστυχισμένοι. Ζούνε στον ίσκιο του θανάτου, γιατί: «τα οψώνια της αμαρτίας θάνατος». Για τούτο κι αυτοκτονούν. Αιτία για όλα αυτά είναι η απιστία και το ότι λείπει ο φόβος του Θεού από τον άνθρωπο. Ένας άγιος λέγει: «*Φόβου χρεία τη ανθρωπίνη φύσει*», «Η ανθρωπίνη φύση έχει ανάγκη από φόβο». Αμα λείψει ο φόβος του Θεού, κι η συνείδηση βουβαθεί, ο άνθρωπος κατρακυλά στο χάος. Μπορεί αυτός ο λεγόμενος επίσκοπος Ρίτσαρντ να πιστεύει σε Θεό και να κάνει αυτά που κάνει;
Μα, τέλος πάντων, δεν υπάρχει πια τίποτ' άλλο από το μασκαραλίκι; Συνεργεί σ' αυτή την κατάσταση κι η ανοησία, η επιπολαιότητα, η βλακεία κι η περιωρισμένη αντίληψη, που κάνει τον άνθρωπο να ζήτα να θραφεί με σκουπίδια και με κοπριές, κι ας φαίνουνται απ' έξω κάποιοι απ' αυτούς τους ανήθικους πως είναι σπουδαίοι στο μυαλό και στην επιστήμη. Υπάρχει κάποια άλλη εξυπνάδα μέσα στον άνθρωπο, που τον κάνει να είναι σε όλα σοβαρός. Αυτοί οι εκφυλισμοί λένε πως έχουνε μέσα τους κάποιο «κενό», και πως θέλουνε να το γεμίσουνε. Και απ' αυτούς έμαθε κι όλος ο κόσμος, κάποιοι ανθρωπάκοι σαρακοστιανοί, κάποια δεσποινάρια, και λένε όλοι τους, σαν παπαγάλοι, πως έχουνε «κενό» μέσα τους, «άγχος» και τα τέτοια. Τί «κενό» έχεις, βρε, που από την πνευματική τεμπελιά κατάντησες ένας μπούφος; Τόσοι και τόσοι σπουδαίοι άνθρωποι, με φαρδειά ψυχή, άνθρωποι που λάμψανε απάνω σε τούτη τη γη και τιμήσανε το ανθρώπινο γένος, βρήκανε τόσα ευγενικά και μεγάλα πράγματα για να ξεδιψάσουνε την απομέσα δίψα τους και να χορτάσουνε την απομέσα πείνα τους, κι εσύ, δεν βρίσκεις τίποτ' άλλο για να βάλεις μέσα σου, παρά

τη βρώμα;
Κύτταξε την πλάση που είναι γύρω σου, και χόρτασε από εμορφιά κι από μεγαλείο. Και πάλι μέσα σου μπορείς να βρεις τόσους κρυμμένους θησαυρούς, μα δεν είσαι σε θέση να καταλάβεις τον Χριστό που λέγει: «η βασιλεία του Θεού βρίσκεται μέσα σας». Η βασιλεία του Θεού είναι η υπέρτατη ευδαιμονία, που νοιώθει η ψυχή, κι αναβρύζει μέσα μας αυτό το δροσερό αθάνατο νερό. Αλλά ο διάβολος μας τυφλώνει και δεν βλέπουμε τίποτα από τα ωραία της δημιουργίας κι από τους μυστικούς θησαυρούς που βρίσκουνται μέσα στον άνθρωπο, αλλά μας κάνει χοίρους, που χώνουνε τη μουτσούνα τους στη λάσπη και στις ακαθαρσίες για να ευχαριστηθούνε.

Η ηθική μας φαίνεται πια μια ψευτιά, μια πρόληψη, ένα μπόδιο για «να απολαύσουμε τη ζωή». Μα η ηθική είναι κείνη που σηκώνει τον άνθρωπο απάνω από το κτήνος και τον ντύνει με μιαν άφθαρτη στολή, κεντημένη με κάθε ευγένεια, με κάθε υψηλό και σοβαρό αίσθημα και πλουμισμένη με τα αθάνατα διαμάντια που λέγουνται φρονιμάδα, σεμνότητα, γενναιότητα της καρδίας, ευαισθησία κι ευγένεια της ψυχής και με όσα κάνουνε τον άνθρωπο, από ένα σιχαμερό και εξευτελισμένο ζώο, ένα πλάσμα πολύ σπουδαίο και θαυμαστό. Για τούτο λέει ο Δαυίδ στον Θεό: «Τί είναι, λοιπόν, ο άνθρωπος και τον θυμάσαι, τί είναι αυτό το πλάσμα και φροντίζεις γι' αυτό; Τον έπλασες λίγο πιο κάτω από τους Αγγέλους, τον στεφάνωσες με δόξα και με τιμή, και τον έβαλες εξουσιαστή απάνω στα έργα των χεριών σου». «Ηλάττωσας αυτόν βραχύ τι παρ' Αγγέλους, δόξη και τιμή εστεφάνωσας αυτόν, και κατέστησας αυτόν επί τα έργα των χειρών Σου».

*(Απόσπασμα από το βιβλίο **Μυστικά Ανθη**, Εκδόσεις: Αστήρ – Παπαδημητρίου)*